

[Alfred Jensen.]

både under besættelsen og efter 1946, at tjenestemændenes forhold reelt forringedes. Utilstrækkeligheden i tjenestemandsløven skyldes i nogen grad den pristalsberegning, vi har, men også selve lønningssystemet og reguleringsordningen, der er foreskrevet i tjenestemandsløven. Jeg noterer også med en vis tilfredshed, at selve lovforslaget og motiveringen for dets fremsættelse fuldtud bekræfter, hvad vi kommunister sagde i 1948, at tjenestemandsløven af 1946 var både utilstrækkelig og utilfredsstillende. Vi hævdede dengang, at pristalsreguleringen i tjenestemandsløven ikke gav fuld dækning for de prisstigninger, der forekom. Vi tænkte i første række på, at pristallets beregning ikke gav mulighed for at give tilstrækkelig dækning i form af normale reguleringsstillæg. Og nu, da der her foreligger et lovforslag om, at ekstraportionerne skal ydes eller beregnes, må jeg vel hellere sige, at med 132 kr. pr. portion til pensionsgivende indtægter mellem 1 500 kr. og 2 999 kr. og med 144 kr. pr. portion for pensionsgivende indtægter mellem 3 000 kr. og 4 999 kr. har regeringen jo faktisk erkendt, at de hidtidige reguleringsstillæg på 120 kr. pr. portion ikke gav fuld dækning. Jeg har ikke, hverken i omtalen i offentligheden eller i fremsættelsestalen eller i bemærkningerne, fundet nogen motivering for, at man går op fra 120 til 132 og 144 kr. for de lavest lønnede tjenestemænd ved beregningen af dette ekstra tillæg, men jeg tror, jeg har fundet forklaringen derpå. Jeg ser nemlig i beretningen af 15. februar 1952 fra udvalget vedrørende lønregulering efter pristal noget, der peger i den retning. Her siges det på side 11 i stk. 5, at den automatiske lønreguleringsordning af 1946 ikke giver arbejderne fuld dækning for prisstigningen. Den automatiske lønreguleringsordning giver som bekendt 5 øre for hver 6 points stigning, der har fundet sted i priserne, til alle mandlige arbejdere, der omfattes af de kollektive overenskomster, og for de lavt lønnede tjenestemænds vedkommende er jo den samme regel gældende, idet man for 6 points yder en portion på 120 kr.; det svarer til en 5-øre pr. time i 2 400 timer, der er det normale for arbejdsåret. I denne beretning ses det på den side, jeg har angivet, at hvis arbejderne i 1946 med gennemsnitsløn, og for så vidt det drejer sig om mandlige arbejdere, skulle have fuld dækning for de prisstigninger, der havde fundet sted, skulle de ikke have haft 5 øre i timen, men 5,2 øre, og for 1948 er forholdet endda værre, for da skulle en arbejder med gennemsnitsløn, hvis han skulle

have haft fuld dækning for prisstigningen, så hans leveniveau ikke blev forringet, have haft 6 øre pr. time.

Det vil altså sige, at tjenestemændene med de lavere lønninger ikke skulle have reguleringsportioner på 120 kr., men på 144 kr. Beregningerne er ikke ført længere end op til 1948, men jeg slutter af det, der står angående 1946 og 1948, at der vil være en større forskel både i 1950 og 1952, end der var i 1948. Det vil altså sige, at man skal op på et betydelig større beløb for reguleringsportionerne, hvis man skal give fuld dækning for de prisstigninger, der har fundet sted. Jeg finder heri forklaringen på, at de ekstra tillæg, der ydes fremefter, beregnes på grundlag af disse større portioner.

Jeg har påvist det urimelige og også det uholdbare i, at man ikke i tjenestemandsløven ville gå ind på princippet: lige løn for lige arbejde. Vi finder det for det første urimeligt, at en aspirant ikke får samme løn som de tjenestemænd, han arbejder sammen med. Særlig uheldigt er det jo, når det drejer sig om håndværkere, der har den fornødne uddannelse til at udføre det arbejde, de sættes til i statens tjeneste. Man har imidlertid ikke villet bøje sig for denne sunde og stærke argumentation, men har opretholdt forskelsbehandlingen af arbejdere, der yder den samme indsats.

Ligeledes har vi påvist det urimelige i, at der skelnes mellem forsørgere og ikkeforsørgere, når det drejer sig om at beregne reguleringsstillægget. Vi har kritiseret det ved forskellige lejligheder. Man har overfor os sagt, at når der fandt prisstigninger sted, så virkede de ikke allesammen med samme vægt på de forskellige grupper af tjenestemænd; der skulle således være en forskel i vægten af prisstigningerne for den ugifte og for den gifte. Den samme motivering har man jo ført i marken, da vi rejste tanken om, at lønreguleringen skulle foregå med samme procentsats, som priserne svingede. Dér har man sagt, at det var helt urimeligt, at folk med større lønninger fik det samme procenttillæg, som prisstigningen viste, idet der jo som oftest er tale om prisstigninger på mere elementære livsfornødenheder som fødevarer og beklædning, og da der givetvis er en vis grænse for, hvor meget et menneske eller en familie kan bruge af fødevarer og beklædning, så mente man fra de sider, der har talt for disse principper i tjenestemandsløven, at det var helt urimeligt at tale om at give det procenttillæg, som prisstigningen hjemlede.

Nu er vi altså kommet i en situation, hvor der fra alle sider klages over, at der takket